

Theatre kun skulle vente 5 Aar. Det kan jeg ikke betragte som ret og billigt overfor Forfatterne. Naar man nu vilde sige, at det bliver et altfor ringe Antal Stykker af det egentlige klassiske Repertoire, som det lgl. Theater ad den Wei, her er foreslaaet, kan bevare, saa bliver dette jo dog altid et Spørgsmaal, det bliver altid en Skønssag, hvor meget man til hvende og sidst i Virkeligheden kan ønske at bevare som Noget, man ikke alene har liggende i sit Arkiv, men som Noget, man stadig vil spille. Nu antager jeg, at man uden Overanstrengelse af det lgl. Theater vil af det egentlig gamle Repertoire kunne bevare en 50—60 Stykker og saaledes bevare det Bedste af Holberg, det Væsentligste af Dehlenschläger og Heiberg, og en hel Del Stykker af Herz og Hofstrup, samt enkelte Stykker af Hauch og flere ældre Forfattere, som jeg naturligtvis ikke her skal komme ind paa at opregne. Det vil der ikke være Noget i Veien for. Kun er det sikkert, at det lgl. Theater maasse i en noget større Udstrækning end hidtil maa lægge Vægt paa at spille det ældre, nationale Repertoire, men jeg ser ikke, at der sker nogen Ulykke ved, at det ad denne Wei indirekte faar denne Evang paa sig. At man altid kan komme til enkelte uheldige Resultater, at noget Saadant kan komme frem, at man en enkelt Gang, for at bevare et Stykke, maa opføre det, skjøndt man maasse ikke fuldt ud har Kræfterne hertil, ja, Herregud, Intet er fuldkomment i denne Verden, og selvfølgelig heller ikke denne Ordning. Men det synes mig ikke, at det er nogen Indvending; thi den Indvending kan jo endelig ogsaa gøres mod de Herrers eget Forslag. Saadant kan ogsaa hænde, selv om man tager 20 Aar til Grændse. Jeg kan derfor ikke Andet end sige, at jeg kan modtage for mit Bedkommende det af det ærede Udvalg stillede Forslag, at jeg ganske vist meget vilde ønske, at man vilde vedtage Mindretallets Forslag under Nr. 2, men at jeg ikke kan gøre det til Betingelse for Forslagets Vedtagelse, og at jeg derimod ikke kan slutte mig til Mindretallets Forslag under Nr. 3 og heller ikke til det af tre ærede Medlemmer stillede Underændringsforslag.

Min: Naar jeg begjærer Ordet i dette Dieblif, er det ikke af den Grund, at jeg vil udtale mig om Underændringsforslaget til Udvalgets Endringsforslag til § 2, hvortil jeg er Medforslagsstiller. Jeg kan, hvad det angaar, henholde mig til, hvad der er blevet udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Det forekommer mig, at hvad der kan siges

for og imod er fremkommet; jeg skal i alt Fald ikke forlænge Forhandlingen herom. Men der er et Punkt, der, saavidt jeg har opfattet, ikke er blevet berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), og som jeg vilde tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, inden Sagen bliver endelig afgjort ved 3die Behandling, og for den Sags Skyld ogsaa den meget ærede Kirke- og Undervisningsministers Opmærksomhed paa. Efter min Mening maa det nemlig siges, at man i visse Maader i den nye § 2 har sørget altfor godt for det lgl. Theater, idet man ikke efter min Formening har taget tilstrækkeligt Hensyn til Nogen, som dog ogsaa har nogen Ret i dette Forhold, nemlig Forfatterne. Jeg antager imidlertid ikke, at det har været Udvalgets, ligesaa lidt som Ministerens Mening at ville gøre Forfatterne Uret; det Hele, tror jeg, er en Redaktions-sag, og derfor er det ogsaa, at jeg ikke har villet stille noget Endringsforslag, men har troet at burde vælge den mere hensynsfulde Form at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa Sagen, for at det kan underlæste den en, som jeg haaber velvillig, og som jeg er overbevist om omhyggeligere Overveielse, end jeg alene er i Stand til. Det er det sidste Stykke af § 2, hvortil jeg sigter; der staar: „Den i Lov om Eftertryk m. m. af 29de December 1857 § 19 givne Forskrift om Ophævelse af afdøde Forfatteres Værker ophæves, forsaavidt den kunde gøres gjældende i Forhold til det lgl. Theater“. Hvad er det for en Forskrift, der indeholdes i den nævnte Paragraf af Eftertryksloven, som man ophæver i Forhold til det lgl. Theater. Ja, der indeholdes i § 19 mere end een Forskrift; man har rimeligvis kun sigtet til den sidste Del af § 19, som er den, at efter 30 Aars Forløb efter en Forfatteres Død ere hans Arbejder saa at sige til fri Afbenyttelse for alle. Det er den Bestemmelse, man ikke mener skal kunne gøres gjældende mod det lgl. Theater. Men § 19 indeholder en anden Forskrift om afdøde Forfatteres Værker; nemlig den, der omhandles i det 1ste Punktum af Paragrafen, den nemlig, at naar Forfatteren er død, tilkommer Retten, som i levende Live tilkom Forfatteren, dem, hvem han ved Kontrakt har overdraget den, og forsaavidt han ikke har overdraget den til Nogen ved Testamente, tilkommer den hans Vgtesfælle eller hans Efterladte. Denne Ret antager jeg ikke, man vil berøve nogen Forfatteres Efterladte eller den, han har overdraget Retten til. Men det kan gøres gjældende overfor det lgl. Theater (Afbrudelse: Nei). Jo,